

ANDREW PETERSON

DE
IJZINGWEKKENDE
VLUCHT NAAR
KIMERA

DE WINGFEATHER SAGE

DEEL 2

DE IJZINGWEKKENDE VLUCHT NAAR KIMERA

De wingfeather Sage, deel 2

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn puur fictief, iedere gelijkenis met daadwerkelijke personen en gebeurtenissen is volledig toevallig.

Text copyright © 2009 by Andrew Peterson

Illustraties in de appendices copyright © 2009 Andrew Peterson

Creaturepedia illustraties copyright © 2020 Aedan Peterson

Alle andere illustraties copyright © 2020 Joe Sutphin

This edition published by arrangement with WaterBrook, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright Nederlandse uitgave © 2024 Uitgeverij Gideon

Oorspronkelijke titel: The Wingfeather Saga, North! Or Be Eaten

Auteur: Andrew Peterson

Vertaler: Monica van Bezooijen (met dank aan: Tobya Jong en Lute-Geert Verdouw)

Redactie: Tobya Jong

Omslagillustratie: Nicholas Kole

Omslagontwerp: Brannon McAllister

Typografie: Jonathan Reining, Jore ontwerp

Jaar van uitgave: juni 2025

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-266-5

NUR: 334, 284, 285

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved

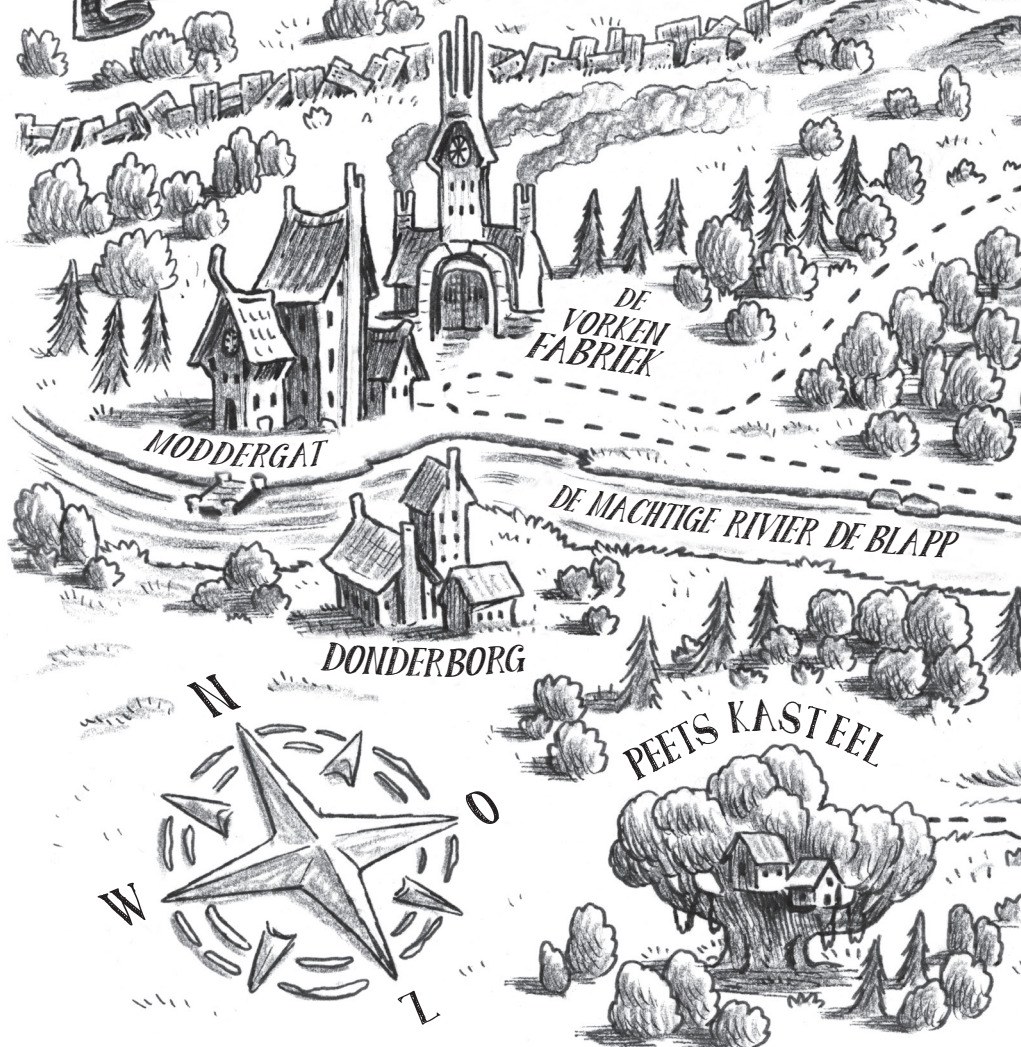

*Voor Aedan, Asher, en Skye.
Vergeet nooit wie je bent.*

Inhoud

- 1 De eenzame Fendril 11
- 2 Kamer acht 20
- 3 Twee plannen 28
- 4 Toepasselijke woorden van Ubinius de Klager 35
- 5 Een verrader tussen de bladeren 39
- 6 De rand van de geul 44
- 7 Monsters in de diepte 48
- 8 Een koning van niks 53
- 9 De Gargaanse klakkerlak 58
- 10 De machtige Blapp 63
- 11 Het einde van de weg 69
- 12 Donder, nevel en stenen 76
- 13 De molenaarsbrug 83
- 14 De laatste toren 89
- 15 Een lied voor Nugget de Dappere 96
- 16 Juwelen en draken 101
- 17 Een bondgenoot in Moddergat 106
- 18 Oude wonden en nieuw herstel 112
- 19 Verstoten Will en de Eerste Boeken 118
- 20 In de troonzaal van Lamendron 128
- 21 Podo's nachtmerrie 131
- 22 De loslopers van de Oostbocht 138
- 23 Brulvuist de losloperkoning 147
- 24 Snelle handen en snellere voeten 153
- 25 Tacklebal in de mist 160
- 26 De weg langs de rivier 167
- 27 Een beurse plek in het groene land 172
- 28 Och, Aniara! 179
- 29 D.A.K.E.L.S. in het losloperhol 186
- 30 De laatste woorden van Sneem 193
- 31 In de steeg naast de Rondbuikige Weduwe 202

32	Ronchy McHiggins doet een ontdekking	209
33	Kwijt	215
34	Loerend in de schaduw	222
35	Slonzen en sloebers	227
36	Een smerig zaakje	234
37	In de muil van het monster	240
38	Stralende ogen in het donker	246
39	Esben Vlavogel	252
40	De kist	259
41	Vier appels en een plan	266
42	Een gewaagd voorstel	272
43	Drie dagen in het donker	277
44	Bergen en boeien	282
45	Het lot van Sara Schoenmaker	289
46	Het losloperhol	294
47	De opdracht van Nurgabog	300
48	De kooien	310
49	Het fort op de Gallen	319
50	De neus van de heks	324
51	Het lied van de oude stenen	332
52	De bruuiknobbel en het gouden meer	339
53	Grijnzende snijgieren	350
54	De IJsprairies	357
55	De overgave van Artham Wingfeather	362
56	Spijt en schaamte	366
57	Bijen en oude botten	373
58	Ronans belofte	384
59	De gedaanteverwisseling	391
60	Geheimen in de sneeuw	396
61	De slag bij Kimera	406
62	Oude woede	411
63	Hulwins trofee	417
64	En de zee kleurde rood	423
65	De laatste reis van Podo Helmer	432
	Bijlagen	437

DE IJSRAIRIES

1

De eenzame fendril

‘Saaaabeltandkoe!’ brulde Podo, terwijl hij met een stok tegen de dichtstbijzijnde groefhoutboom sloeg. De ogen van de oude piraat gloeiden. Hij stond aan de voet van de boom als een kapitein bij de mast van zijn schip. ‘Saaaabeltandkoe! Snel! De boomhut in!’

Vlakbij vloog een pijl door de begroeiing. Hij sloeg in in een houten plank die voorzien was van een houtskooltekening van een grauwend sluwel. De pijl, die uit de bek van de sluwel stak, trilde nog na van de inslag. Tink liet zijn boog een stukje zakken en kneep zijn ogen tot spleetjes om te zien of hij het doel geraakt had. Hij negeerde zijn opa volledig.

‘Saaaabel... – wauw! Dat is een knap schot, kerel – ...tandkoe!’

Podo sloeg met zijn hand tegen de boom, terwijl Nia zo snel ze kon de touwladder opklom die naar de valdeur in de boomhut van Peet de sokkenman leidde. Een gesokte hand reikte omlaag en trok Nia omhoog door de opening.

‘Dank je, Artham,’ zei ze, terwijl ze zijn hand bleef vasthouden. Ze keek hem in de ogen en stak haar kin naar voren, wachtend tot hij antwoord gaf.

Peet de sokkenman, die in werkelijkheid Artham P. Wingfeather heette, keek haar in de ogen en slikte. Bij zijn ene oog trilde een spiertje. Hij zag eruit alsof hij wilde vluchten; dat was altijd zo als ze hem bij zijn voornaam noemde, maar Nia liet zijn hand niet los.

‘G-graag gedaan... Nia.’ Elk woord kostte hem moeite, vooral haar naam, maar het klonk al minder vreemd dan eerst. Nog maar een week geleden draaide hij compleet door als hij de naam ‘Artham’ hoorde. Dan begon hij te schreeuwen, haastte zich de touwladder af en verdween urenlang in het bos.

Nia liet zijn hand los en staaarde door de opening in de vloer naar haar vader, die nog steeds op de boom sloeg en bulderde over de op handen zijnde aanval van sabeltandkoeien.

‘Kom op, Tink!’ zei Janner.

Met een rammelende pijlkoker onder zijn arm rende hij naar Lilly, die boven op haar hond Nugget zat. Nugget was zo groot als een paard en zag er even gevaarlijk uit als welke sabeltandkoe in het bos ook. Hij hijgde en kwispelde met zijn staart. Tink liet met tegenzin zijn boog vallen en volgde, terwijl hij in het bos zocht naar een teken van sabeltandkoeien. De broers hielpen Lilly, die alles vol verwondering in zich opnam, van haar hond af en haastten zich met haar de ladder op. ‘Koeien, koeien, koeien!’ schreeuwde Podo.

Janner volgde Tink en Lilly de ladder op. Toen ze allemaal veilig binnen waren, hees Podo zich door het gat. Hij vergrendelde het valluik.

‘Niet slecht!’ zei Podo, tevreden over zichzelf. ‘Janner, volgende keer

moet je je broer en zus wat sneller in beweging brengen. Als er echt een koe achter ons aan had gezeten, had je misschien niet genoeg tijd gehad om ze op de ladder te krijgen voor-ie zijn kwijltanden in je tere huidje had gezet...'

'Pap, alsjeblieft,' zei Nia.

'... en van je botten had getrokken,' ging hij verder. 'Als Tink te koppig is om op te houden met wat hij aan het doen is, dan is het jouw taak om hem te overtuigen, hoor je me?'

Janners wangen werden rood en hij vocht tegen de neiging zichzelf te verdedigen. Sinds hun aankomst in Peets boomhut waren de sabeltand-koe-oefeningen een dagelijks terugkerend ritueel. De kinderen waren langzaam maar zeker gestopt met paniekerig gillen als Podo's gebrul het anders zo rustige woud verstoorde.

Sinds Janner wist dat hij een troonwachter was, had hij geprobeerd om zijn verantwoordelijkheid serieus te nemen. Hij moest de koning

beschermen. De verhalen van zijn moeder over Peets onovertroffen reputatie als troonwachter van Anniera maakten Janner trots op de oude traditie waar hij deel van uitmaakte.¹ Het probleem was echter dat hij zijn jongere broer Tink, die de hoge koning bleek te zijn, moest beschermen. Niet dat Janner jaloers was; regeren over een land trok hem totaal niet. Maar soms voelde het vreemd dat zijn magere, roekeloze broertje een koning was, laat staan de koning van het legendarische flonkereiland van Anniera.

Janner staarde uit het raam naar het bos, terwijl Podo maar door bleef zeuren over zijn verantwoordelijkheid om zijn broer te beschermen, over de vele gevaren van het woud van Groefhout en over wat Janner anders had moeten doen tijdens de laatste koe-oefening.

Janner had heimwee. In de dagen na hun vlucht uit het stadje Groefhout, toen ze net bij Peet waren aangekomen, was Janner vol geweest van het avontuur. Hij had zin in de lange reis naar de Ijsprairies en was zo opgewonden dat hij nauwelijks in slaap kon komen. Als hij eindelijk sliep, droomde hij van weidse sneeuwvlakten onder een hemel vol sterren, de punten zo scherp dat je je eraan zou bezeren als je ze zou aanraken.

Maar de weken waren voorbijgegaan – hij had geen idee hoeveel – en zijn verlangen naar avontuur was verdwenen. Hij miste het ritme van het leven in hun huisje. Hij miste de warme maaltijden, en hoe hun omgeving zich langzaam aanpaste aan een nieuw seizoen. Hij miste het vogelpaartje dat een nestje gebouwd had in de kromme tak boven de deur, dat hij, Tink en Lilly iedere morgen en avond even inspecteerden. Hij dacht aan de kleine blauwe eitjes en aan de kuikentjes die daaruit gekomen waren, en aan de dag waarop het nestje leeg was en ze zich verwonderd en verdrietig afvroegen waar de vogels gebleven waren.

¹ In Anniera is niet de eerstgeborene, maar het tweede kind troonopvolger. Het oudste kind is troonwachter, belast met de eer en de verantwoordelijkheid om de koning boven alle anderen te beschermen. Voor gewone kinderen, die op een dag ontdekken dat ze eigenlijk tot een koninklijke familie behoren die in ballingschap leeft, is dit bijzonder verwarrend (zie *De verborgen juwelen van Anniera*). Toch beschouwden de Annieriërs dit eeuwenlang als een goed systeem. De koning had zo altijd een beschermer, en de troonwachter viel grote eer ten deel in het koninkrijk.

Maar die tijd was voorbij, zo zeker als de zomer, en of hij het nu leuk vond of niet, dat huisje was niet langer hun thuis. Evenmin als Peets boomhut. Hij wist niet of hij nog wel een thuis had.

Podo bleef maar praten en Janner voelde frustratie opwellen in zijn borst bij het aanhoren van dingen die hij allang wist. Toch zweeg hij. Volwassenen konden blijkbaar niet anders. Podo en zijn moeder zouden deze les in zijn twaalfjarige hoofd hameren tot hij zich moe gebeukt voelde. Het had geen zin om ertegenin te gaan.

Hij voorvoelde dat het einde van Podo's woede-uitbarsting nabij was en dwong zichzelf te luisteren.

‘... dit is een gevaarlijke plek, dit woud, en er zijn al heel wat stoere kerels opgeslokt door een of ander beest omdat ze niet goed genoeg opletten.’

‘Ja, opa,’ zei Janner zo respectvol mogelijk. Podo grinnikte naar hem en knipoogde, en Janner lachte terug, hoewel hij zich allesbehalve blij voelde. Het leek wel alsof Podo precies wist wat hij dacht.

Toen wendde Podo zich tot Tink. ‘Een prachtig schot, jongen, en de sluwel die je op die plank getekend hebt is een kunstwerk.’

‘Dank u, opa,’ zei Tink. Zijn maag rammelde. ‘Wanneer gaan we ontbijten?’

‘Luister, knul,’ zei Podo. Hij kneep zijn borstelige wenkbrauwen samen en keek Tink dreigend aan. ‘Als die broer van je zegt dat je moet komen, dan laat je alles wat je vast hebt vallen alsof het in brand staat.’ Tink slikte. ‘Je volgt die jongen over de kliffen de Donkere Zee in als hij je dat vraagt. Jij bent de hoge koning, wat betekent dat je moet leren om niet alleen aan jezelf te denken.’

Janners irritatie verdween, net als de kleur uit Tinks gezicht. Hij vond het fijn dat hij niet de enige was die de wind van voren kreeg, al schaamde hij zich een beetje dat hij ervan genoot dat Tink zo op zijn nummer werd gezet.

‘Ja, opa,’ zei Tink. Podo staaarde hem zo lang aan dat hij het herhaalde: ‘Ja, opa.’

‘Alles goed met je, meissie?’ vroeg Podo vervolgens met een glimlach aan Lilly.

Ze knikte en streek een verdwaalde krul achter haar oor. ‘Opa, wanneer vertrekken we?’

Alle ogen in de boomhut waren nu op haar gericht. Het gezin had weken in het bos doorgebracht, waar het vrij rustig was, maar met het voortschrijden van de tijd leek die onuitgesproken vraag steeds moeilijker te vermijden. Ze wisten dat ze hier niet eeuwig konden blijven. Het land Skrie werd nog steeds geterroriseerd door Gnag de Naamloze en de sluwels van Sloch. Hun schaduw leek zich met de dag verder over Zijnwedan uit te strekken. Het was slechts een kwestie van tijd voor die schaduw ook over de Igiby’s zou vallen.

‘We moeten snel vertrekken,’ zei Nia met een blik in de richting van Groefhout. ‘Als de bladeren vallen, ziet iedereen ons hier zitten, of niet, Artham?’

Peet maakte een sprongetje bij het horen van zijn naam en wreef even over zijn achterhoofd voor hij wat zei. ‘Koude winter komt, bomen kaal. Bruggen goed te zien, ja. We moeten gisschien maan – misschien gaan.’ ‘Naar de Ijsprairies?’ vroeg Janner.

‘Ja,’ zei Nia. ‘Sluwels houden niet van kou. We hebben allemaal gezien dat ze in de winter trager bewegen, zelfs hier. Hopelijk zullen sluwels schaars zijn op een plek die zo bevroren is als de Ijsprairies.’

Podo bromde.

‘Ik weet wat u denkt, maar dat is voor mij geen optie,’ zei Nia op een toon die geen tegenspraak duldde.

‘Wat denkt opa?’ vroeg Tink.

‘Dat is iets tussen je grootvader en mij.’

‘Wat denkt hij?’ drong Janner aan, zelf verbaasd hoe volwassen hij klonk.

Nia keek Janner aan en leek te overwegen of ze hem zou antwoorden. Ze had zo lang zoveel voor de kinderen verborgen gehouden dat ze het nog steeds moeilijk vond om open tegen hen te zijn. Dat begreep Janner wel. Maar nu lagen de zaken anders. Janner wist wie hij was, wie zijn vader was en had een vaag idee van wat er op het spel stond. Hij had zelfs gemerkt dat zijn moeder en zijn opa zijn inbreng serieus namen. Het feit dat hij een troonwachter was – of op z’n minst wist

dat hij een troonwachter was – had hun blik op hem veranderd.

‘Nou...’ zei Nia, nog steeds aarzelend over hoeveel ze zou zeggen.

Podo hakte de knoop voor haar door. ‘Ik denk dat we niet naar de Ijsprairies moeten gaan om ons daar in te graven als een stel bultige molpadden, wachtend op de dingen die komen gaan. Als Oskar gelijk had over die hele kolonie gasten daar in het noorden, die zich verzetten tegen de sluwels, en als hij gelijk heeft dat ze willen vechten, dan hebben ze ons niet nodig om dat ongedierte met brandende staarten terug naar Sloch te jagen. Ik zeg dat de juwelen een schip moeten vinden en naar huis moeten gaan.’ Hij wendde zich tot zijn dochter. ‘Denk er eens over na, meisje! Jullie zouden over de Donkere Zee terug kunnen varen naar Anniera, en –’

‘Wat bedoelt u met “jullie”?’ vroeg Tink.

‘Niets,’ zei Podo, die een wegwerpgebaar maakte. ‘Nia, je zou naar huis kunnen gaan. Stel je eens voor!’

‘Er is daar niets meer voor ons,’ zei Nia.

‘Prima! Vergeet Anniera. Maar de Valleien dan? Je hebt de Groene Valleien al tien jaar niet meer gezien, en wie weet hebben de sluwels er nooit voet aan wal gezet! De familie van je moeder woont daar misschien nog en denkt vast dat jij met de rest van ons gestorven bent.’ Nia sloot haar ogen en haalde diep adem. Peet en de kinderen staarden naar de vloer. Janner had er nooit bij stilgestaan dat hij misschien verre familie had, die in de Groene Valleien aan de overkant van de zee woonde.

Hij was het met zijn moeder eens dat zo’n reis een dwaze onderneming leek. Ze hadden aldoor gehoord dat ze langs de sluwels in Donderborg moesten zien te komen om dan verder te reizen naar het noorden, over de Steenachtige Bergen naar de Ijsprairies. En nu had Podo het over de *oceaan* oversteken? Dat ging Janners voorstellingsvermogen te boven. Nia deed haar ogen open en sprak. ‘Papa, we kunnen nu niet anders dan op weg gaan naar het noorden. We steken de zee niet over. We gaan niet terug naar Anniera. We gaan niet naar de Groene Valleien. We moeten naar het noorden, weg van de sluwels. Dat is het enige wat telt. Als de kinderen eenmaal veilig op de Ijsprairies zijn aangekomen,

kunnen we deze discussie nog eens voeren, maar eerder niet.’ Podo zuchtte. ‘Aye, meissie. De reis daarheen zal al genoeg problemen met zich meebrengen.’ Hij richtte zijn aandacht op Peet, die in een hoek op z’n kop stond. ‘Ik neem aan dat jij met ons meegaat, niet dan?’

Peet hapte naar adem en tuimelde op de vloer. Toen sprong hij overeind en salueerde naar Podo. Lilly grinnikte.

‘Aye kapitein,’ zei hij, Podo’s bromstem imiterend. ‘Ik sta gereed om te vertrekken zodra de Featherwings klaar zijn. Weet zelfs hoe we bij de Ijsprairies komen. Ben er al eerder geweest, lang geleden – niet veel anders te zien dan ijs en prairies en spierwit, oogverblindend, ijskoud ijs. Het is daar heel, heel koud. IJzig.’ Een blij Peet haalde diep adem en klapte in zijn gesokte handen. ‘Goed. Laten we gaan!’

Hij klapte de valdeur open en sprong door de opening voordat Podo of de Igiby’s hem konden tegenhouden. De kinderen haastten zich naar het valluik en zagen hoe hij langs de touwladder naar beneden gleed en in noordelijke richting verdween. Vanuit de holte in het gigantische wortelstelsel van de boom waar Nugget gewoonlijk sliep, stak de hond zijn grote flaporen omhoog zonder zijn kop van zijn voorpoten te tillen. Hij zag Peet het bos in verdwijnen.

‘Hij komt wel terug als hij beseft dat wij er niet bij zijn,’ zei Lilly met een lach. Zij en Peet brachten uren samen door. Dan lazen ze verhalen, of deed hij een woeste rondedans – zwaaiend met zijn gesokte handen – terwijl zij op de fluitharp speelde. Lilly’s aanwezigheid leek een helend effect op Peet te hebben. Als zij tweeën samen waren, kwamen Peets zenuwen tot rust, bewogen zijn ogen niet langer onrustig heen en weer en was zijn stem dieper en minder gespannen. Het krachtige en prettige geluid ervan hielp Janner geloven in de verhalen die zijn moeder vertelde over de heldendaden die Artham P. Wingfeather voor de Grote Oorlog in Anniera verricht had.

Het enige negatieve effect van de vriendschap tussen Lilly en Peet was dat Podo er jaloers van werd. Voor Peet de sokkenman hun leven binnen was gekomen, hadden Podo en Lilly een speciale band, deels omdat elk van hen slechts één werkend been had en deels vanwege de aangeboren genegenheid die bestaat tussen grootvaders en klein-

dochters. Nia vertelde Janner eens dat het ook kwam doordat Lilly veel op haar grootmoeder Wendolyn leek.

Terwijl de kinderen Peet weg zagen marcheren, viel er opeens een schaduw over het boomhuis, gevolgd door een hoog maar prettig geluid – alsof iemand met een kleine hamer tegen een grote klok sloeg.

‘De eenzame fendril’², zei Lilly. ‘Morgen is het de eerste dag van de herfst.’

‘Papa?’ zei Nia.

‘Hè?’ Podo staarde uit het raam in de richting waar Peet was verdwenen.

‘Ik denk dat het tijd is om te gaan,’ zei Nia.

Tink en Janner keken elkaar aan en grinnikten. Alle heimwee verdween.

Na weken wachten zouden ze eindelijk op avontuur gaan.

2 In Zijnwedan wordt de laatste dag van de zomer ingeluid door het voorbijvliegen van de eenzame fendril, een gigantische gouden vogel wiens spanwijdte hele steden bedekt met een opwindende, schitterende schaduw terwijl hij de planeet omcirkelt in een lange, opwaartse spiraal. Als het beest de noordpool van Zijnwedan bereikt, overwintert het daar tot de lente, en maakt dan dezelfde vlucht, maar in tegengestelde richting.

2

Kamer acht

Nadat de eenzame fendril over Peets boomhut was gevlogen, viel zijn schaduw over Joe Schoijer, de eigenaar van de Enige Herberg van Groefhout, die met zijn gezicht voorover in de modder lag en vocht tegen zijn tranen. Vanuit de voordeur van de herberg keek Joes vrouw Addie vol afschuw toe. Ze sloeg haar handen voor haar mond om een schreeuw te onderdrukken terwijl de sluwel zijn laars steviger in Joes rug plantte.

Het was een heldere, stormachtige dag. De wind blies bladeren en onkruid door de straten, waarna die vast bleven zitten in de scheuren en spleten van de gehavende gebouwen van het stadje. Een paar weken terug was het stadje Groefhout getroffen door een gigantische storm, die op Skrie was neergedaald als een enorme laars – haast alsof de Maker een trap tegen het land had gegeven. Het dak van Ferinia's Bloemenwinkel was verdwenen, zodat de regen het gebouw binnenstroomde. Sommige gebouwen waren ingestort, waardoor een deel van Groefhout in puin lag. Andere gebouwen, zoals de Enige Herberg, Boeken en Gaten en de gevangenis van de stad, stonden nog overeind en vormden verdrietige herinneringen aan het stadje dat er eens zo mooi en vredig bij had gelegen aan de rand van de kliffen.

Joes gezicht vertrok van pijn en hij probeerde iets te zeggen. 'Nee, meneer. Ik heb ze niet gezien. Ik zweer het.'

De sluwel ramde met de achterkant van zijn speer tegen Joes hoofd – hard, maar net niet hard genoeg om hem bewusteloos te slaan. Er ontsnapte Addie een schreeuw. De kop van de sluwel schoot opzij en hij ving de vrouw in zijn kille blik. Joe voelde de koude vochtige staart van de sluwel langs zijn lichaam glijden toen het monster over hem